

pod poz. C. po Nr. 2 umieszcza się jako Nr. 3 wyrazy: „Łuck — Koedukacyjne Liceum Handlowe Polskiej Macierzy Szkolnej”.

W wykazie szkół artystycznych:

w Nr. 10 skreśla się wyrazy: „Warszawa — Średnia Szkoła Muzyczna Państwowego Konserwatorium Muzycznego w Warszawie (6 kursów nauki)” i umieszcza się: „Warszawa — Państwowe Konserwatorium Muzyczne”;

w Nr. 12 skreśla się z wykazu wyrazy: „Warszawa — Seminarjum dla Nauczycieli Muzyki Państwowego Konserwatorium Muzycznego w Warszawie (3 kursy nauki)”.

W części 2.

W Nr. 14 skreśla się z wykazu wyrazy: „Warszawa — Wyższa Szkoła Muzyczna Państwowego Konserwatorium Muzycznego w Warszawie (słuchacze zwyczajni i nadzwyczajni)” i umieszcza się wyrazy: „Warszawa — Państwowe Konserwatorium Muzyczne w Warszawie (uczniowie wyższego kursu, posiadający świadectwo dojrzałości lub równoznaczne)”.

W Nr. 30 skreśla się końcowe wyrazy w nawiasie: „i praktyka jednoroczna”.

Po Nr. 35 umieszcza się jako Nr. 36 wyrazy: „Kraków — Instytut Administracyjno-Gospodarczy (2 kursy nauki)”.

Po Nr. 36 umieszcza się jako Nr. 37 wyrazy: „Katowice — 2-letnia Szkoła Ekonomiczno-Handlowa Towarzystwa Szerzenia Wiedzy Handlowej”.

Wyższe zakłady naukowe zagraniczne.

4. Francja.

Po Nr. 14 umieszcza się jako Nr. 14-a wyrazy: „Milouse — École Supérieure de Chimie”;

po Nr. 20 umieszcza się jako Nr. 20-a wyrazy: „Paryż — École spéciale de mécanique et d'électricité”;

po Nr. 20-a umieszcza się jako Nr. 20-b wyrazy: „Paryż — École supérieure d'aéronautique et de construction mécanique”;

po Nr. 20-b umieszcza się jako Nr. 20-c wyrazy: „Paryż — École technique d'aéronautique et de construction automobile”.

12. Włochy.

Po Nr. 2 umieszcza się jako Nr. 2-a wyrazy: „Bolonja — Wyższy Instytut Nauk Handlowych i Ekonomicznych”;

po Nr. 7 umieszcza się jako Nr. 7-a wyrazy: „Macerata — Uniwersytet”;

po Nr. 11 umieszcza się jako Nr. 11-a wyrazy: „Modena — Uniwersytet”;

po Nr. 16 umieszcza się jako Nr. 16-a wyrazy: „Padwa — Królewska Szkoła Inżynierji”.

Na końcu wykazu po części 3 dodaje się:

Część 4.

Odroczenia mogą być udzielane uczniom zakładów rabinackich najdalej do terminu wcielania pobo-

rowych (ochotników), odbywających skróconą czynną służbę wojskową (art. 49) w tym roku kalendarzowym, w którym kończą 25 lat życia.

1. Warszawa — Seminarjum Religijne Żydowskie „Tachkemoni”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

602.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 30 czerwca 1932 r.

o wyrobie, kontroli i sprzedaży surowic i szczepionek leczniczych, zapobiegawczych i diagnostycznych.

Na podstawie art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371) zarządzam co następuje:

§ 1. Wyrób surowic i szczepionek, używanych w praktyce lekarskiej, dozwala się wyłącznie osobom, które otrzymają odpowiednie zezwolenie od Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 2. Warunki, jakim powinny odpowiadać zakłady wyrobu surowic i szczepionek, określi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przy wydawaniu zezwolenia. W razie niezastosowania się do tych warunków udzielone zezwolenie może być w każdym czasie cofnięte.

§ 3. Wyrób surowic i szczepionek może być dopuszczony wyłącznie pod fachowem kierownictwem osób, przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na tem stanowisku zatwierdzonych.

§ 4. Wszystkie zakłady wyrobu surowic i szczepionek obowiązane są prowadzić szczegółowe wykazy ilości wyprodukowanych surowic i szczepionek, ich rodzajów, oraz notować komu, w jakim czasie i w jakich ilościach zostały odstąpione.

Zakłady te obowiązane są składać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych kwartalne wykazy ilości wyprodukowanych i pozostałych w zakładzie wyrobów.

§ 5. Wszystkie surowice i szczepionki przed ich wypuszczeniem w obieg podlegają badaniu na jałowość i nieszkodliwość lub też określeniu miana.

§ 6. Badanie surowic i szczepionek leczniczych, zapobiegawczych i diagnostycznych powierza się Oddziałowi badania surowic Państwowego Zakładu Higieny w Warszawie.

§ 7. Określeniu miana podlegają następujące preparaty:

- a) surowica przeciwbłonicza,
- b) " przeciwczerwonkowa,
- c) " przeciw jadowi kiełbasianemu,
- d) " przeciwmeningokokowa,
- e) " przeciw pneumokokowa,
- f) " przeciw płonicza,
- g) " przeciw tężcowa,
- h) " przeciw zgorzeli gazowej,
- i) anatoksyna błonicza,
- j) produkty dla odczynów skórnych (Schick, Dick, Brokmann),
- k) antygeny dla odczynów serodiagnostycznych przy kile,
- l) produkty diagnostyczne,
- m) szczepionka przeciwospowa.

§ 8. Miano surowic i szczepionek, podanych w § 7, winno być określone przez zakład wytwórczy.

§ 9. Badaniu podlega każdorazowa cała seria produkcji surowic i szczepionek.

Całkowita seria produkcji winna być złożona w specjalnym pomieszczeniu w lokalu zakładu wytwórczego i opieczętowana pieczęcią urzędową po pobraniu prób do badania przez organ państwowej władzy administracji sanitarnej.

§ 10. Pozwolenia na wypuszczanie w obieg surowic i szczepionek, używanych w praktyce lekarskiej, udziela wojewódzka władza administracji ogólnej (Komisarjat Rządu m. st. Warszawy) po otrzymaniu pomyślnego wyniku badania z Oddziału badania surowic Państwowego Zakładu Higieny w Warszawie, wydanego dla każdej poszczególnej serii preparatu z zaznaczeniem, czy preparat ten odpowiada niezbędnym wymogom pod względem jałowości i nieszkodliwości, tudzież czy badanie preparatu okazało odpowiednią wysokość miana (minimalną ilość jednostek).

§ 11. Wszystkie surowice, podlegające obowiązkowemu określeniu miana (§ 7), mogą znajdować się w obiegu w ciągu trzech lat od daty zbadania przez Oddział badania surowic Państwowego Instytutu Higieny, jednakże surowice takie powinny zawierać w 1 centymetrze³ o 10% więcej jednostek niż to jest podane przez zakład wytwórczy (§ 8).

Produkty do odczynów skórnych mogą znajdować się w obiegu przez 6 miesięcy od daty, określonej w ust. 1.

Anatoksyny mogą znajdować się w obiegu przez 3 lata od daty, określonej w ust. 1.

Szczepionki bakteryjne płynne zwykle i uczulone mogą znajdować się w obiegu przez 18 miesięcy od daty, określonej w ust. 1.

Antivirus i szczepionki suche mogą znajdować się w obiegu przez czas nieograniczony.

Szczepionka przeciw wściekliźnie, zawierająca zarazek zabity, może znajdować się w obiegu przez 6 miesięcy, zaś zawierająca zarazek żywy — przez 21 dni od daty, określonej w ust. 1.

Szczepionka przeciwospowa, trzymana na składzie w temperaturze 4° — 8°, może znajdować się w obiegu przez 2 miesiące od daty, określonej w ust. 1.

Surowice niepodlegające obowiązkowi określenia miana mogą znajdować się w obiegu przez trzy lata od daty, określonej w ust. 1.

§ 12. Opakowanie surowic i szczepionek, tudzież naczyń, zawierające surowice i szczepionki, po dokonaniu badania otrzymują nalepkę z godłem Państwa i numerem kontroli, a mianowicie preparaty, podlegające określeniu miana, nalepki koloru czerwonego, zaś preparaty badane jedynie na jałowość i nieszkodliwość, nalepkę koloru zielonego (wzór dołącza się).

Oprócz tego opakowanie względnie sygnatura winny zawierać a) firmę producenta, b) nazwę surowicy lub szczepionki, c) cenę detaliczną, d) miano i termin, do którego preparat może pozostawać w obiegu.

§ 13. Oddział badania surowic Państwowego Zakładu Higieny pobiera za badanie surowic i szczepionek tytułem zwrotu kosztów badania następujące opłaty:

a) za badanie surowicy przeciwbłoniczej	50 zł.
b) za badanie surowicy przeciwczerwonkowej	50 "
c) za badanie surowicy przeciw jadowi kiełbasianemu	50 "
d) za badanie surowicy przeciwmeningokokowej	50 "
e) za badanie surowicy przeciw pneumokokowej	50 "
f) za badanie surowicy przeciw płoniczej	50 "
g) za badanie surowicy przeciw tężcowej	50 "
h) za badanie surowicy przeciw zgorzeli gazowej	50 "
i) za badanie anatoksyn	50 "
j) " " produktów do odczynów skórnych (Schick, Dick, Brokmann)	50 "
k) za badanie antygenów do odczynów serodiagnostycznych przy kile	50 "
l) za badanie produktów diagnostycznych	30 "
m) za badanie szczepionki przeciwospowej	50 "
n) za badanie szczepionek zawierających zarazki zabite	25 "
o) za badanie szczepionek zawierających zarazki żywe	50 "

Opłaty, podane powyżej, obejmują zarówno oznaczenie miana, jak też badanie na jałowość i nieszkodliwość. Podane opłaty dotyczą jednorazowego badania surowic stosownie do miana, podanego przez zakład wytwórczy.

Jeżeli surowica nie posiada miana, podanego przez zakład wytwórczy, to za ustalenie miana przysługuje Oddziałowi badania surowic Państwowego Zakładu Higieny prawo pobrania dodatkowej opłaty w wysokości 50% opłat, określonych w ust. 1.

§ 14. Przywóz surowic i szczepionek, używanych w praktyce lekarskiej, z zagranicy i z obszarów, na których niniejsze rozporządzenie nie obowiązuje, może być dopuszczony wyłącznie za

każdorazowym zezwoleniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i na warunkach w zezwoleniu tem określonych.

Obieg surowic i szczepionek, wymienionych w ust. 1, podlega przepisom §§ 5 — 13 niniejszego rozporządzenia.

§ 15. W celu ujednolinitania badań Oddział badania surowic Państwowego Zakładu Higieny dostarcza zakładom wytwórczym na ich żądanie surowic i jądów wzorcowych bezpłatnie.

§ 16. Oddzielna instrukcja określi sposoby badań surowic i szczepionek.

§ 17. Handel detaliczny surowicami i szczepionkami mogą prowadzić tylko apteki; handel hurtowy — tylko osoby uprawnione do handlu hurtowego środkami leczniczymi.

Surowice i szczepionki, znajdujące się w handlu, powinny odpowiadać wymogom w § 12 niniejszego rozporządzenia określonym.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 21 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 317) w przedmiocie wyrobu i sprzedaży surowic i szczepionek leczniczych, zapobiegawczych i diagnostycznych, używanych w praktyce lekarskiej.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Załącznik do § 12 rozp. Min. Spraw Wewn. z dn. 30 czerwca 1932 r. (poz. 602).

(Kolor czerwony).

(Kolor zielony).

603.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 30 czerwca 1932 r.

o dozorcze nad mięsem i przetworami mięsnymi, wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministerstwem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 8 pkt. a, b, c, d, e i g rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorcze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Przepisom niniejszego rozporządzenia podlegają:

1. mięso, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia;

2. przetwory mięsne, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia:

- wędliny i inne wyroby wędliniarskie,
- konserwy mięsne,
- potrawy mięsne,
- wyciągi mięsne;

3. sprzedaż i inne wprowadzanie w obieg mięsa i jego przetworów;

4. miejsca wyrobu przetworów mięsnych oraz miejsca przechowywania, sprzedaży mięsa i jego przetworów;

5. naczynia i przyrządy, używane przy wyrobie przetworów mięsnych oraz przy sprzedaży mięsa i jego przetworów.

§ 2. Przez nazwę „mięso” rozumie się wszystkie, przeznaczone do spożycia przez ludzi, części zwierząt ciepłokrwistych (zwierząt rzeźnych, płacztwa bitego, dzicyzny):

- niepoddane żadnym zabiegom z wyjątkiem chłodzenia,
- poddane zabiegom, niezmieniającym własności mięsa, lub których działanie może być z łatwością usunięte, jako to: mrożenie, ozonowanie, suszenie, krótkotrwałe wędzenie, moczenie w occie (marynowanie), powierzchniowe działanie dozwolonymi środkami konserwującymi (§ 5 ust. 1 f), zabezpieczenie przed dostępem powietrza warstwą tłuszczu, żelatyny i t. p., wstrzyknięcie do naczyni krwionośnych lub tkanki mięsnej dozwolonych środków konserwujących.

§ 3. (1) Przez nazwę „przetwory mięsne” rozumie się mięso, poddane zabiegom, pod których wpływem utraciło ono całkowicie pierwotne właściwości mięsa surowego, bez możliwości ich odzyskania. Zabiegami temi mogą być:

- silne solenie, wędzenie, peklowanie w połączeniu z mieleniem, siekaniem, rozdrabnianiem lub bez takiego połączenia;
- zabezpieczenie przed zepsuciem drogą sterylizacji w szczelnych powłokach (naczyniach) lub drogą usunięcia powietrza z tych powłok (naczyni);
- gotowanie, smażenie, pieczenie, duszenie.

W szczególności:

1) przez nazwę „wędliny” rozumie się przetwory mięsne, poddane zabiegom, wyszczególnionym w pkt. a), jako to: kielbasy, szynki, boczki i t. p.; przez nazwę „inne wyroby wędliniarskie” rozumie się: kiszki, salcesony i inne mieszanki mięsne;

2) przez nazwę „konserwy”, w znaczeniu ogólnym, rozumie się przetwory mięsne, poddane zabiegom, wyszczególnionym w pkt. a) i b), lub również zabiegom w pkt. c), czyniącym je zdolnymi do przetrwania dłuższego okresu czasu bez cech zepsucia;

3) przez nazwę „potrawy mięsne” rozumie się przetwory mięsne, poddane zabiegom, wyszczególnionym w pkt. c), jako to: pieczenie, pasztety, galarety, majonezy i t. p.;